De kermis-artisten of de viervoetige kunstenmakers voor het kleine publiek

Jan Schenkman

bron
Jan Schenkman, *De kermis-artisten of de viervoetige kunstenmakers voor het kleine publiek*. G. Theod. Bom, Amsterdam 1863

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/sche039kerm01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

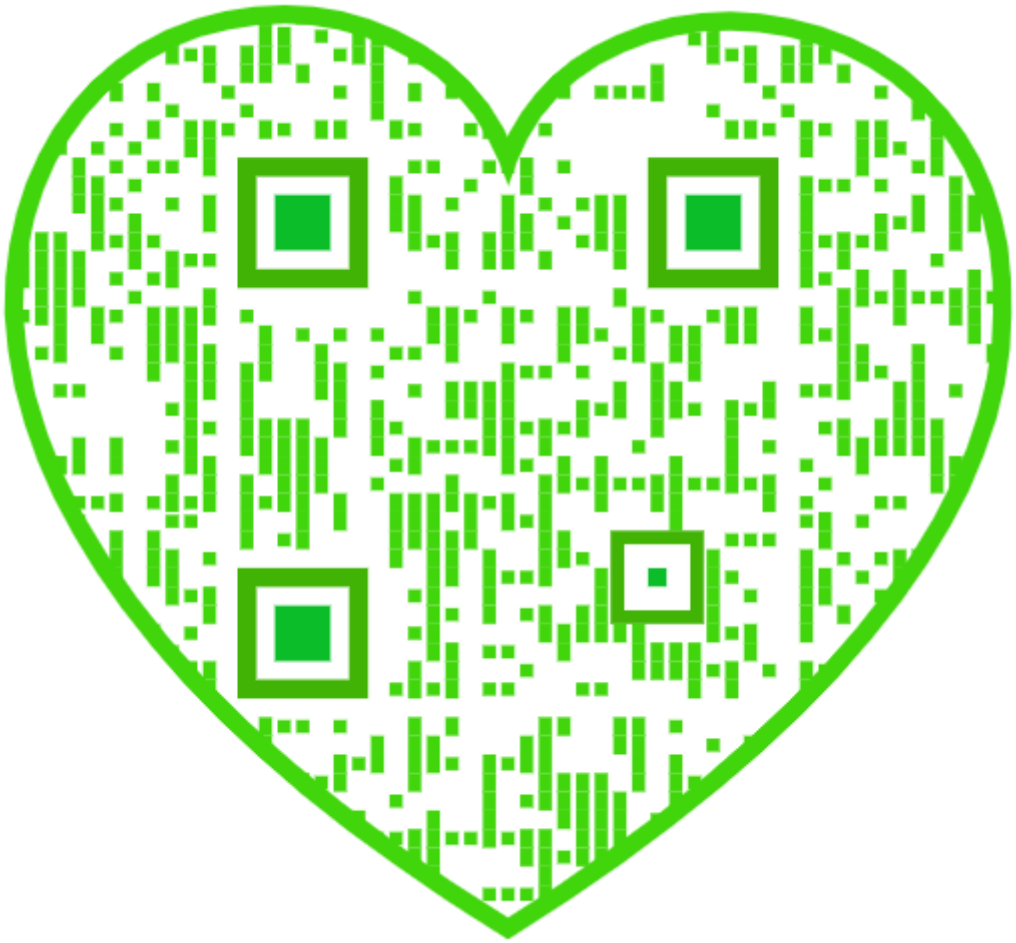

De wandeling van mijnheer Caro en mejufvrouw Bibi.

Komt, vriendjes! treedt binnen! Beschouwt dit theater!
Al wat gij hier zien zult is aardig en mooi!
De artisten zijn kunstnaars, dip vlug zijn als water;
En al de kostumes van 't keurigst alooi.
Neemt plaats dus! 't Spektakel zal aanstonds beginnen;
Daar ziet ge C a r o reeds en jufvrouw B i b i ,
Die beide de pracht en de staatsie beminnen,
En tevens begaafd zijn met kracht en genie.
Men ziet aan hun sierlijke kleeding geen smetje.
Zij zullen waarschijnlijk uit wandelen gaan.
B i b i heeft een knecht met een jas en een petje;
C a r o heeft er een met een apenrok aan.

De kunstenmakers.

Wie zag ooit twee honden zoo aardig marcheren,
Als P o e d e l en B l o m dit hier doen op 't tooneel?
't Valt moeijlijk, om dieren zoo flink te dresseren;
Maar 't blijkt hier op nieuw weêr: geduld vermag veel.
Geduld! ... ja, 't is waar! ... maar 'k beklaag toch die dieren;
Wis leerden zij 't niet zonder knorren en slaan;
Ja! 'k wed wel, al waren zij ook met hun vieren,
Dat menige les hen vrij duur kwam te staan.
Ik had hun niet gaarne mijn rug willen leenen,
En - waren zij thans ook niet band voor de zweep -
Zij liepen voorzeker als hazen weêr henen;
Maar daarvoor zijn P o e d e l en B l o m veel te leep.

Landelijk bal.

Geen heer of geen dame, die fraaijer kan dansen,
Dan honden 't hier doen, op dit landelijk bal.
Zij winnen 't in vlugheid nog ver van de Franschen,
A z o r , L i en F a n n i j , maar F i k bovenal!
Hun houding en stand zijn vol zwier en vol gratie;
Zij buigen en draaijen en missen geen pas;
't Verwekte in Parijs wis de grootste sensatie,
En niet minder fraai speelt M i l o r d op zijn bas.
Dit vijftal zal spoedig een reisje gaan maken,
Naar Jutland, Bengalen, Japan en de Krim;
Men ziet voor het laatst al die vrolijke snaken;
Wie hier dus kwam kijken, deed waarlijk wel slim.

De militairen in het kamp.

F i d e l en T i r a s , wien 't ontbrak aan ambitie,
Terwijl zij te zamen kampeerden bij Seijst,
Ontvangen hun loon in een straf-excercitie, ...
Iets, dat hun nalatigheid duid'lijk bewijst.
B e l l o is de chef, die hen duchtig laat drillen,
En, schoon hen ook 't vaatje van F a n n i j bevalt,
(Waaruit ik niet gaarne eens proeven zou willen)
Zij krijgen geen druppel, al houden ze ook halt.
Dus moeten zij wachten - en 't strekt hun tot leering -
Tot T u r k op zijn trommel dne afmarsch weêr slaat,
Maar dan krijgt ook F a n n i j van beide wis nering,
Die als marketentster te wachten reeds staat.

De Fransche dienstmaagd en de fruitvrouw.

M a r g o biedt, als fruitvrouw, haar app'len en peeren,
Die lekker en rijp zijn, te koop aan B a b e t ,
Een dienstmeisje, eenvoudig, maar rein in de kleêren;
Men vindt ze in Parijs maar zeer zelden zoo net.
Zij schijnen zeer druk met elkander te praten;
M a r g o prijst haar waar aan; B a b e t j e schudt: neen;
Maar ras snelt B e l l o , die haar zij had verlaten
En druk was aan 't spelen, naar 't meisje weêr heen,
En wenkt haar, als zeide het klein jonge heertje:
‘Kom, lieve Babetje! Denk nu eens aan mij,
En koop van M a r g o weêr een appel of peertje,
Dan krijgt gij mijn paardje en een kusjen er bij.’

Het gastmaal.

Vriend T u r k vroeg uit blijdschap weêr gasten ten eten,
Omdat Mevrouw M o p j e , zijn vrouwtje, verjaart.
Er is op deer' feestdisch geen lekkers vergeten,
En ook zijn er kosten noch moeite gespaard.
Ginds nad'ren M i j l o r d en J o l i e met hun F l i p j e ,
Ook F a n n i j en T r o m p , maar aan de andere zij;
Straks komen er meer nog; de tijd is op 't tipje,
En niemand verzuimt wis zoo 'n fraaije partij!
Wat zullen zij zamen nu Iekkertjes smullen;
Want honden ook minnen een kostlijken beet,
En zoo zij hun maagje regt goed kunnen vullen,
Dan zijn zij vrij gulzig, zoo als men wel weet.

Pierrot en Cassander.

B l o m speelt voor P i e r r o t en T i r a s voor C a s s a n d e r,
En beide vervullen met geestdrift hun rol.
Zoo vlug als de laatste schreef nimmer een ander,
Want binnen tien tellen was 't blaadje reeds vol.
‘Maar wat’ - vraagt ge zeker - ‘wat zou hij wel schrijven?’
En zie, 'k heb ook zelf reeds in stilte gevischt;
Doch 't schijnt wel een zaak, die geheim dient te blijven,
Schoon ik ze u zou zeggen, wanneer ik haar wist.
Eén ding echter weet ik, en wel van een ander,
Die 't mij laatst in stilte ook eens meêdeelen dorst:
Als 't spel is gedaan, krijgt P i e r r o t met C a s s a n d e r
Een kluifje present of een daaldertje worst!

De balanceerder.

Ziet eens, hoe bevallig, behendig en aardig
Heer P o e d e l twee schalen met kunst balanceert;
Dit proefstuk alleen is het geld dubbel waardig,
Dat men in deez' tent op de kermis verteert.
En dan nog die houding en vreemde grimassen,
Zoowel van P h i l a x als van kleine F i d e l,
Die zamen op 't vallen der schalen hier passen,
In 't pak van P i e r r o t en van P o l i c h i n e l.
Kijk! ieder roept zeker: 'Ha! ... dát zijn eerst honden!' .....
En 'k geef u gelijk, want 't is waar, wat gij zegt;
Er worden geen vlugger en flinker gevonden;
Zij dragen den naam van artisten met regt!

De militaire promenade.

Wis zaagt gij nooit vreemder en knapper soldaten,
Dan H e c t o r en L i l i e en B r a k en F i d e l,
Die hier promeneren langs grachten en straten.
Zie! T u r k is hun vaandrig en T r o m p kolonel
Wat stappen zij rustig en deftig en statig;
Wat doen zij krijgshaftig, als helden, zich woor;
Wat dragen zij allen 't geweer regelmatig;
Hoe netjes rust zelfs die chacot op hun oor!
Kijk! elk moet bekennen, dat nergens voor dezen
Een corps, dat zoo flink was, op aarde bestond.
Hier is voor desertie in 't minst niet te vreezen,
Want trouwer soldaat was er nooit dan een hond.

De groote sprong.

De sprong, die hier H e c t o r kloekmoedig dorst wagen,
Gaat alles te boven, wat iemand ooit zag.
Ja! als de Arabieren dit kunststuk eens zagen,
Zij streken voorzeker voor hem dan de vlag.
Vier lansen, met zwier door zijn makkers geheven,
Weêrhielden hem niet, schoon 't onmogelijk scheen.
Men zag door de lucht als een vogel hem zweven,
En ... een, twee, drie, ... wip! was hij weder beneên.
'k Zag zelfs de Pailjassen van vreeze verbleeken;
Ja! de angst stond gegrift op hun hondengelaat.
Men zal er gewis nog na jaren van spreken,
Daar toch van zoo'n kunststuk geen voorbeeld bestaat.

Jolie op de dubbele koord.

Ha! dat is nog fraaijer dan 't vorig tooneeltje!
J o l i e danst gezwind op de dubbele koord.
Zij is in die kunst, zoo gij ziet, een juweeltje,
Daar ze elk door haar vlugheid en gratie bekoort.
Die stok in haar mond strekt haar thans tot balance,
Maar spoedig toch werpt zij dien moedig weêr weg,
En danst zij ook daadlijk met meer élégance,
En vlug als een hinde; ... 't is waar, wat ik zeg!
Zij is in deez' tent ook de liev'ling van allen,
Zooals men aan B l o m en P i e r r o t dan ook ziet,
Die beide bevreesd zijn, dat ze aanstonds zal vallen; ...
Maar, stelt u gerust: dit gebeurt echter niet!

De ballooper.

‘Hoe is het toch mooglijk, om zoo iets te leeren?’
Roept zeker een ieder, die, vlug als een haas,
Hier H e c t o r een brug op een bal ziet passeren; ...
Maar juist in dit kunstvak is Hector een baas!
T i r a s en C a r o staan verwonderd te kijken;
Want beide benijden ook H e c t o r ' s talent;
Ofschoon zij hun spijt door geen woorden doen blijken,
Nu 't juichend publiek zijn verdiensten erkent.
Ach, heerschte die wangunst alleen maar bij honden!
Maar, jeugdige vriendjes! onthoudt dit maar vrij:
Zij wordt nog veel meer bij de menschen gevonden,
Streeft hen in talent soms een makker voorbij.

De reizigers.

Vier reizigers komen bij M o p j e logeren,
Die elk goed logies geeft, te paard en te voet,
En met zijn M a r g o t j e de dames en heeren
Terstond bij hun aankomst op 't vriend'lijkst begroet.
M i j l o r d en J o l i e stapten reeds uit den wagen,
Maar F a n n i j en B l o m zijn er beide nog in,
't Geen F l i p , den koetsier, weêr in stilte doet klagen;
Want langer te wachten, is niet naar zijn zin.
De doggen zijn moede en verlangen te rusten;
Dus wil hij hen spoedig maar zetten op stal;
En schoon ook de knecht graâg wat eten zou lusten,
Zoo hunkert toch F i k naar een slaapplaats vooral.

De Kozak of het inkwartieringbillet.

Hier ziet gij precies één dier dappre Kozakken,
Waarvoor eens Napoleon zoo was beducht,
Dat hij ras, uit vrees, dat ze ook hem zouden pakken,
Per slede, hun pieken in haast is ontvlugt.
Hij, dien gij nu ziet, op zijn doorreis naar Polen,
Spreekt jufvrouw Rosine plegtstatig hier aan,
En toont een biljet, waarin haar wordt bevolen:
Aan I w a n deez' nacht een verblijf toe te staan.
Zij beeft, en haar man ook, dewijl zij wel weten,
Dat veel van die heeren zeer norsch zijn van aard;
Maar deze vraagt enkel wat drinken en eten,
Een bed, en wat haver en stroo voor zijn paard.

Het rijtoertje van miss Babet en mad^e. Jolie.

Ziet H e c t o r en B i j r o n hun dametjes rijden,
In wagentjes, netjes gemaakt, met één wiel;
Schoon zeker geen dame die twee zal benijden,
Daar zulk een waggon in den smaak nog niet viel.
B a b e t en J o l i e zijn er best meê tevreden,
En rijden er vrolijk de grachten meê rond;
Want juist zulk een rijtuig schudt duchtig de leden,
En, zoo als gij weet, is beweging gezond.
Zoo ieder er echter gebruik van woû maken,
(Maar daarvoor is zeker 't gevaar niet zeer groot!)
Zou menig koetsier van zijn bok afgeraken,
En liepen de slepers te beedlen om brood.

De schommel.

Misschien roept hier wel een onnoozele drommel:
‘Dat kunstje doe 'k P l u t o gemakkelijk na!’
Maar neem, zoo gij lust hebt, eens plaats op dien schommel:
Dat gij er ras afvalt ... ik wed wel: van ‘ja!’
Ik zou er ten minste mij niet op vertrouwen,
Zoo los, als wij P l u t o er thans op zien staan;
Maar zoo 'k werd gedwongen, dan greep ik de touwen,
In hoop, dat het daardoor iets beter zou gaan.
P i e r r o t ! schop zoo hard niet! Houd op nu eens even!
Maak liever wat kunstjes, zoowel als uw maat;
Want anders nog kost het vriend P l u t o het leven,
Als hij in zoo'n vaart van den schommel af slaat.

De serenade.

Hier kunt ge u verbeelde in Spanje te wezen,
Waar deez' serenade, in het holst van den nacht,
Aan D o n n a R o s i n e , om haar schoonheid geprezen,
Door Graaf A l m a v i v a met vreugd wordt gebragt.
Die D o n n a is F a n n i j ; voor Graaf speelt C a r o t j e ,
En F i g a r o 's rol wordt vervuld door T i r a s ;
B i b i slaat de trommel zeer goed met zijn pootje,
En S u l t a n strijkt vrolijk en lustig den bas.
Wat leert men toch honden al aardige dingen!
Men staat er versteld van, wanner men het ziet,
En konden ze, als menschen, kunstmatig ook zingen,
Men liep dan voorzeker naar de opera niet.

Tom uit Oost-Indië.

De vriendlijke T o m , uit Oost-Indië gekomen,
Springt vrolijk en lustig met J e n n i j in 't rond,
Eene oude vriendin, die hij - wie kon het droomen? -
Als kasteleines in ‘de Zeevaart’ hervond.
Zijn jeugdige maat rookt intusschen een pijpje,
En schoon hij hem toewenkt: ‘kom Kees! Dans eens meê!’
Denkt deze, die moê is: ‘Nu ja! ... dat begrijp je! ...
‘Ik danste al genoeg in de masten op zee!’
T o m springt echter voort, bij het lustig gedoedel,
En ziet tusschenbeide den speelman eens aan,
Als of hij wil zeggen: ‘Speel voort maar, vriend Poedel!
Je krijgt straks een fooitje, als je 't goed hebt gedaan!’

Het beleg van Beulingburg.

Ziet hier de beleeg'ring van Beulingburg's muren,
Door Generaal P o e d e l en Kaptein T i r a s .
Het bombardement zal zoolang niet meer duren;
Reeds snelt men de bres in, met vliegenden pas.
B e l l o draagt het vaandel. Elk krijgsman is wakker;
Maar M o p , die ter neêr zinkt bij 't zien van een bom,
Zegt, bevend en sidd'rend van angst, tot zijn makker:
‘Ik vrees niet voor mij, maar ben bang voor mijn trom!’
Wis hoort gij niet gaarne geweerschoten knallen;
Wie heeft er in moorden en doodslaan ook pret!
En daarom laat ik het gordijnjte maar vallen; ...
Want anders nog droomt ge er van nacht van in bed!